

Det er klart, at denne indsats ikke kun kan finde sted inden for fastlåste institutionelle og organisatoriske rammer. Gennem det sidste årti eller mere har socialpolitikken – under skiftende regeringer – søgt mod en tættere forbindelse med hverdagslivet. Det betyder, at den sociale indsats også kommer til at spille en rolle i forhold til f.eks. arbejdslivet.

På samme måde har nogle arbejdsmarkedspolitiske tiltag også et socialpolitisk formål. Som eksempel herpå kan nævnes børnepasningslov, som medvirker til at fremme jobrotation, samtidig med at børnefamiliernes vilkår forbedres.

Det er også hensigtsmæssigt, at den arbejdsmarkedspolitiske indsats mod ledigheden koordineres med socialpolitikken, da det helt overordnede formål med aktiveringsindsatsen er det samme i lov om en aktiv arbejdsmarkedspolitik og i lov om kommunal aktivering, nemlig at forbedre lediges muligheder for at få ordinært arbejde.

Et andet eksempel på sammenfald er de igangværende drøftelser om oprettelse af »skånejob«, som både har et arbejdsmarkedspolitisk og socialpolitisk sigte.

Denne udvikling kan naturligvis vanskeliggøre grænsedragningen mellem f.eks. socialpolitikken og arbejdsmarkedspolitikken, men til gengæld er det en forudsætning for f.eks. udbygningen af sammenhængen mellem den offentlige og private indsats, at man søger nye organisationsformer og samarbejdsmetoder i tæt tilknytning til hverdagslivet og arbejdslivet.

På trods af de helt overordnede forskelle i formålet med socialpolitikken og arbejdsmarkedspolitikken er der, som det fremgår, en række enkeltområder, hvor der er og bør være sammenfald. Jeg vil i den forbindelse bemærke, at Europa-Kommissionen i relation til grønbogen og hvidbogen om europæisk social- og arbejdsmarkedspolitik har betragtet socialpolitik som hele det sociale område, herunder også arbejdsmarkedspolitikken.

Spm. nr. S 631

Til arbejdsministeren (12/1 95) af:
Eva Kjer Hansen (V):

»Mener ministeren, at der er brug for en fælles EU-socialpolitik og fælles direktiver inden for socialpolitikken?«

Svar (20/1 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Indledningsvis skal det bemærkes, at begrebet socialpolitik inden for EU har forskellige betydninger og varierer fra medlemsstat til medlemsstat. For så vidt angår den danske forståelse af begrebet socialpolitik henvises til min besvarelse af spørgsmål nr. S 630.

I anledning af spørgsmålet har socialministeren i en udtalelse til mig bl.a. henvist til debatten i foråret 1994 om grønbogen om den fremtidige europæiske social- og arbejdsmarkedspolitik.

Her tilkendegav både socialministeren og statsministeren, at det ikke er, og på intet tidspunkt har været regeringens ønske, at der skabes en fælles socialpolitik i EU. Dette fremgår også af notat af 1. december 1994 om Kommissionens hvidbog om europæisk social- og arbejdsmarkedspolitik, som er udtryk for regeringens holdning til væsentlige områder i hvidbogen.

Socialministeren har samtidig fremhævet, at ansvaret for de initiativer, der skal tages på det socialpolitiske område, påhviler de enkelte medlemsstater. Den enkelte medlemsstat fastsætter og har ansvaret for sin socialpolitik. Dermed har den enkelte medlemsstat mulighed for at føre sin egen fordelingspolitik og at opretholde eller forbedre sin sociale standard. Da der er EF-regler, som koordinerer anvendelsen af lovgivningen om social sikring i de enkelte medlemsstater for personer, der flytter inden for Fællesskabet, er der ikke brug for en fælles EU-socialpolitik. Det vil heller ikke være realistisk med en fælles EU-socialpolitik, da de medlemsstater, der har de laveste sociale ydelser, ikke vil kunne nå op på niveau med de stater, der har de højeste ydelser.

Endelig oplyser socialministeren, at samarbejdet på det sociale område hovedsageligt bygger på erfaringsudveksling og informationer. Der vil kun i enkelte tilfælde være brug for direktiver, der berører det socialpolitiske område.

Med hensyn til det arbejdsmarkedspolitiske område i EU er der efter regeringens opfattelse brug for en fælles politik inden for en række områder. Der er brug for at videreudvikle den sociale dimension i EU.

Jeg lægger i den forbindelse vægt på, at den fremtidige regeldannelse i EU på arbejdsmarkedsområdet bliver tilstrækkelig fleksibel, og at der med princippet om minimumsstandarder